

der stod i § 2 i Forslaget, som det blev vedtaget ved anden Behandling, og delvis tror jeg, den ærede Ordfører har Ret. Paa den anden Side er jeg dog noget i Tvivl om Forstaaelsen af det paagældende Ændringsforslag, Stykket b. Jeg skal holde mig til den samme Ting, som jeg spurgte den ærede Ordfører om ved 2den Behandling, og som jeg fik Svar paa af den højtærede Indenrigsminister. Som Ændringsforslaget nu foreligger, stilles de to Ting, der næenes under a og b, i Modlætning til hinanden. Under b hedder det nemlig: „den, der benytter Maskineri af den i § 3, Nr. 10 angivne Bestaffenhed, dog kun for saa vidt angaar Ulykkestilfælde, opstaaede ved saadan Maskindrifft.“ Jeg kommer tilbage til det samme Spørgsmaal, som jeg stillede under Sagens 2den Behandling, nemlig, hvorledes man vil stille sig over for den, der benytter et lejet Dampstøvsævert. Efter som Forslaget nu kommer til at lyde, er jeg i Tvivl om, hvorvidt den Fremgangsmaade, som den højtærede Indenrigsminister da gjorde gældende, ogsaa nu kan gøres gældende, nemlig at det er en saakaldet kollektiv Forsikringsmaade, thi nu lægges jo Ansvar paa den, der benytter den paagældende Maskine, og ikke paa den, der ejer den; om det kan gøre en Forandring i Forholdet, ved jeg ikke. Jeg ønsker dog ogsaa at gøre opmærksom paa en anden Ting, nemlig Slutningen af Stykket b, hvor det hedder, at der kun tages Hensyn til Ulykkestilfælde, der opstaa ved saadan Maskindrifft. Selvfølgelig er det Meningen, at denne Lov kun skal omfatte saadanne Tilfælde, som skyldes Maskindrifft og rammer de paagældende Arbejdere, der ere beskæftigede med disse Maskiner, og jeg kan derfor ikke gaa ud fra, at der menes andre end saadanne, der beskæftiges med Maskindriften, men jeg synes, at man, som Stykket nu kommer til at lyde, ogsaa vil komme til at statuere Forpligtelse over for dem, der af ren Nysgerrighed komme til Stede for at se paa Tingene. Ganske vist have de ikke været beskæftigede med Maskindriften, men for saa vidt der indtræder en Ulykke, medens de staa ved Maskinen, maa den jo siges at være opstaaet ved Maskindriften. Jeg tillader mig derfor ogsaa at spørge, hvorledes Forholdet vil blive i saa Henseende. Til samtlige øvrige Ændringsforslag har jeg intet andet at sige, end at jeg paa det Mindretals Vegne, for hvilket jeg hidtil har talt, kan tiltræde dem alle, og at det nærmest er kun, fordi vi ganske tilfældig alle tre vare forhindrede i at give Møde i Udvalget den Dag, da disse Æn-

dringsforslag bleve vedtagne, at vi ikke ere Medforslagsstillere til dem.

Wulff: Jeg skal gøre nogle enkelte Bemærkninger til to af de foreslaaede Ændringer. Den ene er Ændringen under Nr. 6, som borttager den Bestemmelse, at en ikke professionel Arbejdsgiver i Bygningsfaget dog skulde være forpligtet til at forstyre de Arbejdere, han benyttede, hvis han benyttede dem ud over 6 Dage for en enkelt Mand. Jeg søgte sidst at paavise, hvor utilfredsstillende denne Bestemmelse var baade for Arbejderne og Arbejdsgiverne. At den er bortfalden, finder jeg derfor ikke Anledning til at udtale nogen Beklagelse over. Jeg vilde ganske vist have ønsket, at den saakaldte ikke professionelle Arbejdsgiver var kommen ind under Loven lige saa godt som den professionelle, men den Maade, hvorpaa Forholdet var ordnet, har jeg fundet saa utilfredsstillende, at jeg ikke ansaa det for nogen Fordel, at denne Ændring blev vedtaget. Hvad Ændringsforslaget under Nr. 5 angaar, stiller det sig noget anderledes. Der har Udvalget — jeg er ikke gaaet med dertil — overhugget det Spørgsmaal, som jeg kaldte Spørgsmaalet mellem By og Land, nemlig Spørgsmaalet om enetages Huse, paa den Maade, at disse nu slet ikke falde ind under Loven, hverken i By eller paa Land. Det kan for saa vidt være tilfredsstillende, som der derved staves en Lighed, men ogsaa her maa jeg bemærke — og jeg kan nøjes med herom at henvisse til mine Udtalelser ved 2den Behandling — at der efter min Mening paa denne Maade staves en stor Urimelighed i hele Lovens Konstruktion og Formaal, saa at jeg af den Grund maatte finde det utilfredsstillende at foretage en saadan Ændring. Jeg finder, man burde søge at drage saa mange som muligt ind under Loven, og nu gaar man den modsatte Vej og fjerner visse Arbejdere fra Loven, hvis Paragraffen da overhovedet kommer til at virke, thi det er nok muligt, at den ikke vil komme til at virke i nogen særlig høj Grad. Det er muligt, at Ligheden blot bliver til Lighed paa Papiret og ikke i Virkeligheden. Det er, som den ærede Ordfører berørte, sikkert saaledes, at det i Byerne vil være umuligt at sondre mellem Arbejdere paa enetages Huse og fleretages Huse. I København kan det højst gælde for en Del af det gamle Nyboder, men for alle andre Byer i Landet bliver det umuligt at dele Haandværkerne i to Klasser, nemlig dem, der arbejde paa enetages Huse, og dem, der arbejde paa fleretages Huse, saa For-